

ศาลแขวงพัทยา

ป.พ.พ.เลิกสัญญา มาตรา ๓๙๑

การที่ ธนาคาร ธ. ติดตามยึดรถยนต์คันที่เข้าซื้อคืนจากความครอบครองจำเลยที่ ๑ โดยจำเลยที่ ๑ ไม่ได้แย้งคัดค้าน จึงถือว่าคู่สัญญาต่างสมัครใจเลิกสัญญากันโดยปริยาย สัญญาเช่าซื้อย้อมเลิกกันนับแต่วันที่ยึดรถคืน กรณีนี้จึงมิใช่การเลิกสัญญาโดยอาศัยสิทธิตามข้อสัญญาเช่าซื้อที่จะทำให้ ธนาคาร ธ. มีสิทธิเรียกราคารถยนต์และค่าใช้จ่ายในการติดตามรถยนต์ แต่เป็นกรณีการเลิกสัญญาด้วยเหตุอื่น คู่สัญญาจึงไม่มีสิทธิและหน้าที่ตามสัญญาเช่าซื้อต่อไปและต้องกลับคืนสู่ฐานะเดิม ตามป.พ.พ. มาตรา ๓๙๑ วรรคหนึ่ง ธนาคาร ธ.จึงไม่อาจเรียกค่าขาดราคารถยนต์จากการขายทอดตลาดและค่าใช้จ่ายในการติดตามรถยนต์จากจำเลยทั้งสองได้ โจทก์ซึ่งเป็นผู้รับโอนสิทธิเรียกร้องย้อมไม่มีสิทธิดีกว่า ธนาคาร ธ.

โจทก์ฟ้องขอให้บังคับจำเลยทั้งสองร่วมกันชำระเงิน ๖๕,๙๗๐.๒๖ บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์

จำเลยทั้งสองขาดนัดยื่นคำให้การ

การที่ เมื่อจำเลยที่ ๑ ผิดนัดไม่ชำระค่าเช่าซื้อ ๓ งวดติดต่อกัน แต่ธนาคาร ธ.มิได้มีหนังสือบอกกล่าวเลิกสัญญาไปยังจำเลยที่ ๑ อันเป็นเงื่อนไขในการเลิกสัญญาตามสัญญาเช่าซื้อ จึงต้องถือว่าสัญญาเช่าซื้อดังกล่าวขณะนั้นยังไม่เลิกกัน อย่างไรก็ตามภายหลังปรากฏว่า เมื่อ ธนาคาร ธ. ติดตามยึดรถยนต์คันที่เข้าซื้อคืนจากความครอบครองจำเลยที่ ๑ โดยจำเลยที่ ๑ ไม่ได้แย้งคัดค้าน จึงถือว่าคู่สัญญาต่างสมัครใจเลิกสัญญากันโดยปริยาย สัญญาเช่าซื้อย้อมเลิกกันนับแต่วันที่ยึดรถคืน กรณีนี้จึงมิใช่การเลิกสัญญาโดยอาศัยสิทธิตามข้อสัญญาเช่าซื้อที่จะทำให้ ธนาคาร ธ. มีสิทธิเรียกราคารถยนต์และค่าใช้จ่ายในการติดตามรถยนต์ แต่เป็นกรณีการเลิกสัญญาด้วยเหตุอื่น คู่สัญญาจึงไม่มีสิทธิและหน้าที่ตามสัญญาเช่าซื้อต่อไปและต้องกลับคืนสู่ฐานะเดิม ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๓๙๑ วรรคหนึ่ง ธนาคาร ธ. จึงไม่อาจเรียกค่าขาดราคารถยนต์จากการขายทอดตลาดและค่าใช้จ่ายในการติดตามรถยนต์จากจำเลยทั้งสองได้ โจทก์ซึ่งเป็นผู้รับโอนสิทธิเรียกร้องย้อมไม่มีสิทธิดีกว่า ธนาคาร ธ. อย่างไรก็ตามจำเลยที่ ๑ ยังคงต้องรับผิดชอบในค่าเสียหายจากการใช้รถยนต์ก่อนที่จะมีการติดตามยึดรถยนต์คัน รวมเป็นเงินที่โจทก์ขอมา ๑๕,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๒๔๔

ศาลแขวงพัทยา

ป.พ.พ. รับช่วงสิทธิ, ละเมิด มาตรา ๒๒๖, ๔๒๙

การที่ โจทก์ซึ่งเป็นผู้รับประกันภัยใช้เงินค่าซ่อมแซมรถยนต์ที่ได้รับความเสียหายจากการทำละเมิดของจำเลยที่ ๑ โจทก์ยอมรับช่วงสิทธิของผู้เอาประกันภัยในอันที่จะเรียกค่าซ่อมแซมรถยนต์ที่โจทก์ได้เสียไปคืนจากจำเลยที่ ๑ พร้อมดอกเบี้ยร้อยละ ๗.๕ ต่อปี นับแต่วันที่โจทก์ได้ชำระเงินไป ส่วนจำเลยที่ ๒ ในฐานะมารดาต้องร่วมรับผิดชอบกับจำเลยที่ ๑ ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๔๒๙

โจทก์ฟ้องขอบังคับให้จำเลยชดใช้ค่าเสียหายแก่โจทก์เป็นเงิน ๒๘,๘๕๘ บาท และดอกเบี้ยจำนวน ๑,๖๘๓ บาท รวมเป็นเงินจำนวน ๓๐,๕๔๑ บาท พร้อมดอกเบี้ยร้อยละ ๗.๕ ต่อปีของต้นเงิน ๒๘,๘๕๘ บาท นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์

จำเลยทั้งสองขาดนัดยื่นคำให้การ

โจทก์เป็นผู้รับประกันภัยรถยนต์ของผู้เอาประกัน เมื่อจำเลยที่ ๑ ขับขี่รถจักรยานยนต์โดยประมาทเป็นเหตุให้เฉี่ยวชนรถยนต์ของผู้เอาประกันภัยได้รับความเสียหาย จำเลยที่ ๑ จึงต้องรับผิดชอบต่อผู้เอาประกันภัยในมูลหนี้ละเมิด การที่โจทก์ซึ่งเป็นผู้รับประกันภัยใช้เงินค่าซ่อมแซมรถยนต์คันดังกล่าวที่ได้รับความเสียหายจากการทำละเมิดของจำเลยที่ ๑ โจทก์ยอมรับช่วงสิทธิของผู้เอาประกันภัยในอันที่จะเรียกค่าซ่อมแซมรถยนต์ที่โจทก์ได้เสียไปคืนจากจำเลยที่ ๑ พร้อมดอกเบี้ยร้อยละ ๗.๕ ต่อปี นับแต่วันที่โจทก์ได้ชำระเงินไปเมื่อวันที่ ๑๑ พฤษภาคม ๒๕๖๐ ส่วนจำเลยที่ ๒ ในฐานะมารดาต้องร่วมรับผิดชอบกับจำเลยที่ ๑ ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๔๒๙

จารุวรรณ กองศรี - ย่อ
เมลินี โฆษิตวัฒน์ฤกษ์ - ตรวจ

ศาลแขวงพัทยา

ป.พ.พ. มาตรา ๓๖๙

พระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๔๒

โจทก์ทำสัญญาจะซื้อขายห้องชุดกับจำเลย มีกำหนดก่อสร้างให้แล้วเสร็จภายใน ๑ ปี เมื่อจำเลยไม่มีพยานหลักฐานว่าแก้ไขห้องชุดแล้วเสร็จและแจ้งโจทก์มาตรวจรับและโอนกรรมสิทธิ์ภายในกำหนดรวมถึงไม่ปรากฏว่าจำเลยเคยมีหนังสือไปยังโจทก์เพื่อขยายระยะเวลาการแก้ไขห้องชุด ตามที่ระบุไว้ตามสัญญาจะซื้อขาย จำเลยจึงเป็นฝ่ายผิดสัญญา

จำเลยเพียงแก้ไขห้องชุดเข้าไปจากระยะเวลาตามสัญญา และอยู่ระหว่างก่อสร้างสิ่งอำนวยความสะดวกส่วนกลาง ส่วนที่จำเลยมีหนังสือบอกเลิกสัญญาและริบเงินที่โจทก์ชำระไปเป็นการใช้สิทธิตามกฎหมาย ยังถือไม่ได้ว่ามีการกระทำโดยเจตนาเอาเปรียบผู้บริโภคโดยไม่เป็นธรรมหรือจงใจให้ผู้บริโภคได้รับความเสียหาย อันเป็นการฝ่าฝืนต่อความรับผิดชอบในฐานะผู้มีอาชีพหรือธุรกิจอันยอมเป็นที่ไว้วางใจของประชาชน ตามพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๔๒ จึงไม่กำหนดค่าเสียหายเพื่อการลงโทษให้แก่โจทก์

โจทก์ฟ้องขอให้บังคับจำเลยชำระเงิน ๑๐๖,๔๙๗ บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของต้นเงิน ๑๐๔,๕๐๐ บาท นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ และค่าเสียหายเชิงลงโทษแก่โจทก์

จำเลยให้การว่า จำเลยทำสัญญาจะซื้อขายห้องชุดพิพาทกับโจทก์ โดยจะก่อสร้างให้แล้วเสร็จภายใน ๑ ปี จำเลยแจ้งให้โจทก์ตรวจรับมอบห้องชุดเนื่องจากก่อสร้างเสร็จแล้ว โจทก์เข้ามาตรวจรับห้องชุดแล้วแจ้งแก้ไขหลายรายการ จำเลยแก้ไขห้องชุดตามที่โจทก์แจ้งและแจ้งให้โจทก์มาตรวจรับห้องชุดหลายครั้ง แต่โจทก์ไม่มา ขอให้ยกฟ้อง

พิเคราะห์พยานหลักฐานของโจทก์และจำเลยแล้ว ข้อเท็จจริงเบื้องต้นรับฟังได้ว่า เมื่อวันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๕๘ โจทก์ทำสัญญาจะซื้อขายห้องชุดกับจำเลย คดีมีประเด็นต้องวินิจฉัยประการแรกว่า จำเลยเป็นฝ่ายผิดสัญญาหรือไม่ เห็นว่า จำเลยมีหนังสือแจ้งให้โจทก์ตรวจห้องชุดเมื่อวันที่ ๑๐ ตุลาคม ๒๕๕๘ โจทก์เข้าไปตรวจสอบห้องชุดวันที่ ๒๐ ตุลาคม ๒๕๕๘ พบว่ายังไม่แล้วเสร็จ ไม่มีสภาพเข้าอยู่ได้ ทางเดินและสิ่งอำนวยความสะดวกส่วนกลางยังไม่แล้วเสร็จ โจทก์เข้าไปตรวจสอบห้องชุดอีกครั้งวันที่ ๙ มกราคม ๒๕๕๙ สั่งแก้ไข ๗๓ รายการ แต่เมื่อครบกำหนดตามสัญญาจะซื้อขาย ในวันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๕๙ ไม่ปรากฏว่า จำเลยแจ้งให้โจทก์ไปตรวจสอบห้องชุด หรือแจ้งให้โจทก์ไปโอนกรรมสิทธิ์ภายในกำหนด กลับได้ความว่าจำเลยแจ้งเป็นหนังสือให้โจทก์มาตรวจรับห้องชุดเมื่อวันที่ ๖ มกราคม ๒๕๖๐ อันเป็นเวลาภายหลังครบกำหนดตามสัญญากว่า ๑๐ เดือน จำเลยจึงเป็นฝ่ายผิดสัญญา

คดีมีประเด็นต้องวินิจฉัยประการสุดท้ายว่า ค่าเสียหายมีเพียงใด เห็นว่า แม้จะได้ความว่า เมื่อวันที่ ๑๘ พฤษภาคม ๒๕๖๐ จำเลยมีหนังสือเพื่อนัดโอนกรรมสิทธิ์ไปยังโจทก์ และหากโจทก์ไม่มารับโอนกรรมสิทธิ์ถือว่าเป็นการบอกเลิกสัญญาก็ตาม แต่เมื่อจำเลยเป็นฝ่ายผิดสัญญา จำเลยจึงไม่อาจเลิกสัญญาได้ และเมื่อวันที่ ๙ มิถุนายน ๒๕๖๐ โจทก์บอกเลิกสัญญาแล้ว โจทก์และจำเลยจึงต้องกลับคืนสู่ฐานะเดิม การใช้สิทธิเลิกสัญญาหากกระทบถึงสิทธิเรียกร้องค่าเสียหายไม่ ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๓๙๑ เมื่อโจทก์ชำระเงินไป ๑๐๔,๕๐๐ บาท แต่โจทก์แจ้งให้จำเลยทุบโต๊ะวางโทรทัศน์และโต๊ะรับประทานอาหารออก เมื่อพิจารณาถึงวัสดุที่จำเลยใช้ในการก่อสร้างโต๊ะ ค่าแรงในการทุบโต๊ะและการปรับพื้นห้อง ค่าวัสดุและค่าแรงที่จำเลยต้องสร้างโต๊ะขึ้นใหม่ จึงกำหนดค่าเสียหายในส่วนนี้เป็นเงิน ๙,๐๐๐ บาท จำเลยจึงต้องชำระเงินคืนโจทก์เพียง ๙๕,๕๐๐ บาท ส่วนที่โจทก์ขอให้จำเลยใช้ค่าเสียหายเพื่อการลงโทษนั้น เห็นว่า จำเลยก่อสร้างห้องชุดแล้ว คงเหลือเพียงแก้ไขข้อบกพร่องของห้องชุด ซึ่งมีหลายรายการ ประกอบกับจำเลยอยู่ระหว่างก่อสร้างสิ่งอำนวยความสะดวกส่วนกลาง มิได้ถึงขนาดละทิ้งงานหรือไม่ปฏิบัติตามสัญญา ส่วนที่จำเลยมีหนังสือบอกเลิกสัญญาและริบเงินที่โจทก์ชำระไปเป็นการใช้สิทธิตามกฎหมาย ถือไม่ได้ว่ามีการกระทำโดยเจตนาเอาเปรียบผู้บริโภค โดยไม่เป็นธรรม หรือจงใจให้ผู้บริโภคได้รับความเสียหาย อันเป็นการฝ่าฝืนต่อความรับผิดชอบในฐานะผู้มีอาชีพหรือธุรกิจอันยอมเป็นที่ไว้วางใจของประชาชน ตามพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๔๒ จึงไม่กำหนดค่าเสียหายเพื่อการลงโทษให้แก่โจทก์

พิพากษาให้จำเลยชำระเงิน ๙๕,๕๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าว นับแต่วันที่ ๑๔ มิถุนายน ๒๕๖๐ เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ ให้จำเลยใช้ค่าฤชาธรรมเนียมแทนโจทก์ โดยส่วนที่โจทก์ได้รับยกเว้นนั้นให้จำเลยนำมาชำระต่อศาลในนามโจทก์ โจทก์ไม่ตั้งทนายความ จึงไม่กำหนดค่าทนายความให้ ค่าขออื่นนอกจากนี้ให้ยก

จุฬารัตน์ สุวรรณศิลป์ - ย่อ
รภัสชล ยุติวิชัย - ตรวจ

คดีหมายเลขดำที่ ผบ ๑๕๖๗/๒๕๖๐
คดีหมายเลขแดงที่ ผบ ๒๙๓๙/๒๕๖๐

ศาลแขวงพัทยา

ป.พ.พ. ๑๙๓/๓๔ (๗)

บัตรเครดิตที่ผู้ให้บริการออกให้แก่จำเลยเพื่อนำไปใช้แทนเงินสดในการชำระค่าสินค้าหรือบริการและเบิกถอนเงินสดล่วงหน้า เป็นการที่ผู้ให้บริการออกเงินทરรองไปก่อนแล้วมาเรียกเก็บเงินจากผู้ใช้บริการในภายหลัง หนี้ดังกล่าวจึงเป็นการเรียกเอาเงินทરรองที่ออกไปก่อน สิทธิเรียกร้องดังกล่าวจึงมีอายุความ ๒ ปี นับแต่วันที่อาจบังคับตามสิทธิเรียกร้องได้ ตาม ป.พ.พ. มาตรา ๑๙๓/๓๔ (๗)

โจทก์ฟ้องขอให้บังคับจำเลยชำระเงิน ๙๑,๓๑๕.๔๔ บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๑๕ ต่อปี ของต้นเงิน ๖๕,๗๐๖.๖๓ บาท นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์

จำเลยให้การว่าหนี้ตามสิทธิเรียกร้องที่โจทก์รับโอนมาขาดอายุความ ขอให้ยกฟ้อง

คดีมีประเด็นปัญหาต้องวินิจฉัยว่า ฟ้องโจทก์ขาดอายุความหรือไม่ เห็นว่า หนี้ที่โจทก์ได้รับโอนสิทธิเรียกร้องมาเป็นหนี้ที่บริษัทอโณน ธนสินทรัพย์ (ประเทศไทย) จำกัด (มหาชน) ออกบัตรเครดิตแก่จำเลยเพื่อนำไปใช้แทนเงินสดในการชำระค่าสินค้าหรือบริการและเบิกถอนเงินสดล่วงหน้า จากนั้นบริษัทฯ ดังกล่าวจะชำระเงินแทนจำเลยไปก่อนแล้วเรียกเก็บเงินจากจำเลยภายหลังหรือเรียกเก็บค่าธรรมเนียมและค่าบริการในการเบิกถอนเงินสดล่วงหน้า จึงเป็นการที่บริษัทฯ ประกอบธุรกิจรับทำงานต่าง ๆ ให้แก่สมาชิกในการชำระเงินให้แก่เจ้าหน้าที่ของสมาชิกแทนสมาชิกไปก่อนหรือให้เบิกถอนเงินสดล่วงหน้าแล้วเรียกเก็บเงินจากสมาชิกในภายหลัง อันเป็นการเรียกเอาเงินที่ทરรองออกไปก่อน สิทธิเรียกร้องจากการฟ้องเรียกเงินทરรองนี้มีอายุความ ๒ ปี ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาตรา ๑๙๓/๓๔ (๗) เมื่อปรากฏตามใบแจ้งการชำระเงินว่าจำเลยมีหนี้ค้างชำระวันที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๕๐ แต่จำเลยไม่ชำระหนี้จึงตกเป็นผู้ผิดนัด โจทก์อาจบังคับตามสิทธิเรียกร้องได้ตั้งแต่วันที่ ๒๑ สิงหาคม ๒๕๕๐ เมื่อโจทก์ฟ้องคดีนี้วันที่ ๒๙ มีนาคม ๒๕๖๐ จึงพ้นกำหนด ๒ ปี นับแต่วันที่โจทก์อาจบังคับตามสิทธิเรียกร้องได้ ฟ้องโจทก์จึงขาดอายุความ

พิพากษายกฟ้อง ค่าฤชาธรรมเนียมให้เป็นพับ

จุฬารักษ์ สุวรรณศิลป์ - ย่อ
รภัสชล ยุติวิชัย - ตรวจ

ศาลแขวงพัทยา

ป.วิ.อ. คำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้อง มาตรา ๑๔๕

พ.ร.บ. ฟิ้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด พ.ศ.๒๕๔๕ มาตรา ๑๙

พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.๒๕๒๒ มาตรา ๕๘, ๙๑

พระราชบัญญัติฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๔๕ มาตรา ๑๙ กำหนดหลักเกณฑ์ผู้ซึ่งจะได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติดต้องเป็นผู้ต้องหาว่ากระทำความผิดฐานเสพยาเสพติด เสพและมีไว้ในครอบครอง เสพและมีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย หรือเสพและจำหน่ายยาเสพติดตามลักษณะ ชนิด ประเภท และปริมาณที่กำหนดในกฎกระทรวง และไม่ปรากฏว่าต้องหาหรืออยู่ในระหว่างถูกดำเนินคดี ในความผิดฐานอื่นซึ่งเป็นความผิดที่มีโทษจำคุกหรืออยู่ในระหว่างรับโทษจำคุกตามคำพิพากษาของศาล คดีนี้ขณะกระทำความผิด จำเลยต้องหาว่ากระทำความผิดฐานร่วมกันทำร้ายร่างกายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กายหรือจิตใจ แม้ว่าพนักงานอัยการจะมีคำสั่งไม่ฟ้อง แต่คำสั่งดังกล่าวก็ไม่ใช่คำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้อง ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๑๔๕ ดังนั้น จึงต้องถือว่าในวันที่จำเลยกระทำความผิด จำเลยเป็นผู้ต้องหาว่ากระทำความผิดฐานอื่นซึ่งเป็นความผิดที่มีโทษจำคุก โจทก์จึงมีอำนาจฟ้องจำเลยโดยไม่ต้องส่งตัวจำเลยเข้ารับการฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด

โจทก์ฟ้องว่า จำเลยเสพโคคาอิน (โคเคน) อันเป็นยาเสพติดให้โทษในประเภท ๒ เนื่องจากจำเลยถูกดำเนินคดีอาญา ในข้อหาร่วมกันทำร้ายร่างกายผู้อื่น จนเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กายหรือจิตใจ จึงเป็นกรณีที่จำเลยอยู่ในระหว่างถูกดำเนินคดีในความผิดฐานอื่นซึ่งเป็นความผิดที่มีโทษจำคุก ฉะนั้นจึงไม่เข้าเงื่อนไขการฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด ขอให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.๒๕๒๒ มาตรา ๔, ๗, ๘, ๕๘, ๙๑

จำเลยให้การว่า เสพยาเสพติดให้โทษในประเภท ๒ (โคเคน) จริง ขณะกระทำความผิดจำเลยไม่ได้ถูกดำเนินคดีในความผิดฐานอื่นซึ่งเป็นความผิดที่มีโทษจำคุก ต้องส่งตัวจำเลยเข้ารับการฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด โจทก์ไม่มีอำนาจฟ้อง

คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยว่า โจทก์มีอำนาจฟ้องหรือไม่ พระราชบัญญัติฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๔๕ มาตรา ๑๙ กำหนดหลักเกณฑ์ผู้ซึ่งจะได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติดต้องเป็นผู้ต้องหาว่ากระทำความผิดฐานเสพยาเสพติด เสพและมีไว้ในครอบครอง เสพและมีไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย หรือเสพและจำหน่ายยาเสพติดตามลักษณะ ชนิด ประเภท และปริมาณที่กำหนดในกฎกระทรวง และไม่ปรากฏว่าต้องหาหรืออยู่ในระหว่างถูกดำเนินคดีในความผิดฐานอื่นซึ่งเป็นความผิดที่มีโทษจำคุกหรืออยู่ในระหว่างรับโทษจำคุกตามคำพิพากษาของศาล โดยกำหนดให้พนักงานสอบสวนนำตัวผู้ต้องหาไปศาลภายในสี่สิบแปดชั่วโมง นับแต่เวลาที่ผู้ต้องหานั้นมาถึงที่ทำการของพนักงานสอบสวน เพื่อให้ศาลพิจารณามีคำสั่งให้ส่งตัวผู้ต้องหาไปตรวจพิสูจน์การเสพหรือการติดยาเสพติด คดีนี้จำเลยกระทำความผิด ระหว่างวันที่ ๔ ธันวาคม ๒๕๖๐ ถึงวันที่ ๖ ธันวาคม ๒๕๖๐ ซึ่งในขณะนั้นแม้ว่าพนักงานอัยการจะมีคำสั่งไม่ฟ้องจำเลยในข้อหาร่วมกันทำร้ายร่างกายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กายหรือจิตใจแล้วก็ตาม แต่คำสั่งดังกล่าวก็ไม่ใช่คำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้อง ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๔๕ จึงต้องถือว่าในวันที่จำเลยกระทำความผิด จำเลยเป็นผู้ต้องหาว่ากระทำความผิดฐานอื่นซึ่งเป็นความผิดที่มีโทษจำคุก โจทก์จึงมีอำนาจฟ้องจำเลยโดยไม่ต้องส่งตัวจำเลย

เข้ารับการฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด เมื่อจำเลยให้การรับสารภาพว่ากระทำความผิดฐานเสพยาโคคาอิน (โคเคน) อันเป็นยาเสพติดให้โทษในประเภท ๒ การกระทำของจำเลยจึงเป็นความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.๒๕๒๒ มาตรา ๕๘,๘๑

พิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ.๒๕๒๒ มาตรา ๕๘,๘๑ จำคุก ๖ เดือน และปรับ ๑๒,๐๐๐ บาท คำให้การของจำเลยในชั้นพิจารณาเป็นประโยชน์อยู่บ้าง มีเหตุบรรเทาโทษลดโทษให้หนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๗๘ คงจำคุก ๔ เดือนและปรับ ๘,๐๐๐ บาท ไม่ปรากฏว่าจำเลยเคยได้รับโทษจำคุกมาก่อน เห็นควรให้โอกาสจำเลยกลับตนเป็นพลเมืองดี โทษจำคุกให้รอการลงโทษไว้ ๒ ปี ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๕๖ หากจำเลยไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๙, ๓๐./

นิชราวัลย์ เนติสุทธานนท์ - ย่อ
วรวิทย์ วรดิตตานนท์ - ตรวจ

ศาลแขวงพัทยา

ป.อ. ทำให้เสียหาย มาตรา ๓๕๘

โจทก์ฟ้องว่าจำเลยแย่งกล้องถ่ายรูปจากผู้เสียหาย แล้วขว้างทิ้งไปที่พื้น และใช้เท้าเตะ กระทั่งกล้องถ่ายรูปจนได้รับความเสียหาย แต่ข้อเท็จจริงได้ความว่า จำเลยและผู้เสียหายต่างแย่งกล้องถ่ายรูปกัน จนเป็นเหตุให้กล้องถ่ายรูปตกลงที่พื้นแตกเสียหาย ดังนี้ จะถือว่าจำเลยกระทำโดยมีเจตนาทำให้เสียหาย ทำลาย ทำให้เสื่อมค่า หรือทำให้ไร้ประโยชน์ ซึ่งกล้องถ่ายรูปของผู้เสียหายหาได้ไม่ การกระทำของจำเลยจึงไม่เป็นความผิดฐานทำให้เสียหาย ตาม ป.อ. มาตรา ๓๕๘

โจทก์ฟ้องว่า จำเลยแย่งกล้องถ่ายรูปจากผู้เสียหาย แล้วขว้างทิ้งไปที่พื้น และใช้เท้าเตะ กระทั่งกล้องถ่ายรูปจนได้รับความเสียหาย ขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๕๘

จำเลยให้การปฏิเสธ

คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยว่า จำเลยกระทำความผิดตามฟ้องหรือไม่ ข้อเท็จจริงได้ความว่า ขณะที่จำเลยกำลังให้คำปรึกษากับนางสาวสิตาภา ด้านการลงทะเบียนคอมพิวเตอร์เกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงสกุลเงินต่างประเทศ นางสาวสิตาภาแจ้งให้ จำเลยทราบว่าผู้เสียหายกำลังถ่ายรูปเข้ามาภายในสำนักงาน จำเลยวิ่งไปผลักประตูโดยไม่ทันสังเกตว่าผู้เสียหายอยู่ในบริเวณนั้น ประตูกะแทกใบหน้าผู้เสียหายได้รับบาดเจ็บและกล้องถ่ายรูปตกไปที่พื้น จำเลยแย่งกล้องถ่ายรูปมาได้แล้ววิ่งไปที่ลานจอดรถ ผู้เสียหายวิ่งติดตามไปและแย่งกล้องถ่ายรูปกัน เป็นเหตุให้กล้องถ่ายรูปตกลงที่พื้นแตกเสียหาย ดังนี้ จะถือว่าจำเลยกระทำโดยมีเจตนาทำให้เสียหาย ทำลาย ทำให้เสื่อมค่า หรือทำให้ไร้ประโยชน์ ซึ่งกล้องถ่ายรูปของผู้เสียหายหาได้ไม่ การกระทำของจำเลยจึงไม่เป็นความผิดฐานทำให้เสียหาย ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๕๘

พิพากษายกฟ้อง

นิชชาวัลย์ เนติสุทธิกานต์ - ย่อ
วรวิทย์ วรจิตตานนท์ - ตรวจ

ศาลแขวงพัทยา

ป.พ.พ. คำสั่งใหม่ทดแทน มาตรา ๔๓๘

พ.ร.บ. คຸ້ມครองผู้ประสບภัยจากรถ พ.ศ.๒๕๓๕ มาตรา ๔

จำเลยที่ ๑ ขับรถยนต์ โดยประมาทเลินเล่อเป็นเหตุให้เฉี่ยวชนรถจักรยานยนต์ของโจทก์ ได้รับความเสียหายและทำให้โจทก์ได้รับบาดเจ็บ จำเลยที่ ๒ ซึ่งเป็นผู้รับประกันภัยคຸ້ມครองรถยนต์ของจำเลยที่ ๑ จึงต้องร่วมรับผิดชอบกับจำเลยที่ ๑ ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่โจทก์ เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า โจทก์ประกอบอาชีพขับรถจักรยานยนต์รับจ้างมีรายได้ไม่แน่นอน หลังเกิดเหตุต้องพักรักษาอาการและไม่สามารถทำงานได้ สมควรกำหนดค่าสินไหมทดแทนในค่าขาดประโยชน์ทำมาหาได้ให้แก่โจทก์ ข้อนี้แม้ได้ความว่าโจทก์ได้รับค่าเสียหายจากบริษัทประกันภัยตามพ.ร.บ.คຸ້ມครองผู้ประสບภัยจากรถ พ.ศ.๒๕๓๕ ไปแล้วก็ตาม แต่ค่าเสียหายดังกล่าว ไม่ถือเป็นค่าเสียหายเบื้องต้นตามนิยามของพ.ร.บ.คຸ້ມครองผู้ประสບภัยจากรถ พ.ศ.๒๕๓๕ จำเลยทั้งสองไม่อาจนำเงินที่โจทก์ได้รับตามกรรมธรรม์ประกันภัยคຸ້ມครองผู้ประสບภัยจากรถมาหักออกจากเงินค่าขาดประโยชน์ทำมาหาได้ที่ศาลกำหนดให้

โจทก์ฟ้องว่า จำเลยที่ ๑ ขับรถยนต์ ซึ่งเอาประกันภัยไว้กับจำเลยที่ ๒ เลี้ยวตัดหน้ารถจักรยานยนต์ของโจทก์กะทันหันและไม่ชะลอความเร็ว อันเป็นการกระทำโดยประมาทปราศจากความระมัดระวัง จนเฉี่ยวชนกับรถจักรยานยนต์ของโจทก์ เป็นเหตุให้โจทก์ได้รับบาดเจ็บกระดูกซี่โครงด้านซ้ายหัก มีรอยช้ำบวมที่ชายโครงซ้าย เจ็บหน้าอกซ้าย และมีบาดแผลที่นิ้วโป้งเท้าซ้าย ไม่อาจเดินและทำงานขับรถรับจ้างได้ ต้องพักรักษาเป็นระยะเวลา ๓ เดือน ทำให้โจทก์ขาดรายได้ ขอให้บังคับจำเลยทั้งสองร่วมกันชำระเงิน ๒๐๐,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าวนับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์

จำเลยให้การ ขอให้ยกฟ้อง

คดีมีประเด็นข้อพิพาทที่ต้องวินิจฉัยประการแรกว่า จำเลยที่ ๑ ทำละเมิดต่อโจทก์หรือไม่ เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ในวันเวลาเกิดเหตุตามฟ้อง จำเลยที่ ๑ ขับรถยนต์ ซึ่งเอาประกันภัยไว้กับจำเลยที่ ๒ เลี้ยวตัดหน้ารถจักรยานยนต์ของโจทก์กะทันหันและไม่ชะลอความเร็ว จนเฉี่ยวชนรถจักรยานยนต์ของโจทก์และทำให้โจทก์ได้รับบาดเจ็บ อันเป็นการกระทำโดยประมาทเลินเล่อเป็นเหตุให้โจทก์ได้รับความเสียหายและเป็นการละเมิดต่อโจทก์

ประเด็นต้องวินิจฉัยประการสุดท้ายว่า จำเลยทั้งสองต้องชดใช้ค่าเสียหายให้แก่โจทก์เพียงใด เห็นว่า เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า จำเลยที่ ๑ กระทำละเมิดต่อโจทก์ จำเลยที่ ๑ ต้องรับผิดชอบชดใช้ค่าเสียหายฐานกระทำละเมิดให้แก่โจทก์ ส่วนจำเลยที่ ๒ ซึ่งเป็นผู้รับประกันภัยคຸ້ມครองรถยนต์ของจำเลยที่ ๑ ต้องร่วมกับจำเลยที่ ๑ รับผิดชอบในผลการละเมิดนั้นด้วย สำหรับค่าสินไหมทดแทนพึงใช้สถานใดนั้น เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า โจทก์ประกอบอาชีพขับรถจักรยานยนต์รับจ้างมีรายได้ไม่แน่นอนในแต่ละวัน หลังเกิดเหตุต้องพักรักษาอาการและไม่สามารถทำงานได้ เห็นสมควรกำหนดค่าสินไหมทดแทนในส่วนที่

ขาดประโยชน์นำมาหาได้ให้แก่โจทก์เป็นเงิน ๓๐,๐๐๐ บาท แม้โจทก์จะได้รับค่าเสียหายจากบริษัท ประกันภัยตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ พ.ศ.๒๕๓๕ ไปแล้วก็ตาม แต่ค่าเสียหาย เบื้องต้นตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ พ.ศ.๒๕๓๕ ซึ่งถือเป็นส่วนหนึ่งของค่าสินไหม ทดแทนตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ หมายความว่า ค่ารักษาพยาบาล ค่าใช้จ่ายอันจำเป็น เกี่ยวกับการรักษาพยาบาล ค่าปลงศพ ค่าใช้จ่ายที่จำเป็นอย่างอื่นเพื่อบรรเทาความเดือดร้อน ของผู้ประสบภัยเบื้องต้น เท่านั้น และเมื่อค่าเสียหายจากการขาดประโยชน์นำมาหาได้ไม่ถือเป็น ค่าเสียหายเบื้องต้นตามนิยามของพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าว จึงไม่ต้องนำเงินที่โจทก์ได้รับมาแล้ว ตามกรมธรรม์ประกันภัยคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถมาหักออกจากเงินที่ศาลกำหนดให้

พิพากษาให้จำเลยทั้งสองร่วมกันชำระเงิน ๓๐,๐๐๐ บาทให้แก่โจทก์ พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี นับถัดจากวันฟ้อง (ฟ้องวันที่ ๑๔ กรกฎาคม ๒๕๕๓) เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ แก่โจทก์ และให้จำเลยที่ ๑ และจำเลยที่ ๒ ร่วมกันใช้ค่าฤชาธรรมเนียมแทนโจทก์ ค่าทนายความให้ใช้ แทน ๖,๐๐๐ บาท

ผณิตา เพชรกาฬ-ย่อ
สุทธินันท์ บุญมณี-ตรวจ

ศาลแขวงพัทยา

ป.อ. เจตนา มาตรา ๕๙

พ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ.๒๕๒๒

การที่จำเลยไม่ได้ยื่นคำขออยู่ในราชอาณาจักรก่อนการอนุญาตสิ้นสุด หรือไม่ไปแสดงตนต่อเจ้าพนักงานที่สำนักงานตรวจคนเข้าเมืองหลังจากที่การได้รับอนุญาตสิ้นสุดแล้ว เพื่อให้เจ้าพนักงานเปรียบเทียบและอนุญาตให้อยู่ในราชอาณาจักรต่อไป โดยที่จำเลยทราบอยู่แล้วว่าการพักอาศัยอยู่ในราชอาณาจักรต้องยื่นขออนุญาตต่อเจ้าพนักงานสำนักงานตรวจคนเข้าเมืองตามกฎหมาย ถือว่าจำเลยมีเจตนาอยู่ในราชอาณาจักรโดยการอนุญาตสิ้นสุด และการที่จำเลยยังคงอยู่ในราชอาณาจักรหลังจากการอนุญาตสิ้นสุดไปแล้วถึงสองเดือนเศษจนกระทั่งถูกเจ้าพนักงานตำรวจจับกุมตัวโดยไม่ได้ดำเนินการดังกล่าว ถือว่าจำเลยจงใจอยู่ในราชอาณาจักรโดยฝ่าฝืนต่อกฎหมาย อันเป็นความผิดฐานคนต่างด้าวอยู่ในราชอาณาจักรโดยการอนุญาตนั้น สิ้นสุด ตามพ.ร.บ.คนเข้าเมือง พ.ศ.๒๕๒๒ มาตรา ๘๑

โจทก์ฟ้องจำเลยซึ่งเป็นคนต่างด้าวสัญชาติอเมริกัน เข้ามาอยู่ในราชอาณาจักรโดยการอนุญาตสิ้นสุด อันเป็นการฝ่าฝืนต่อกฎหมาย ขอให้ลงโทษจำเลยตามพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ.๒๕๒๒ และขอให้บวกโทษจำคุกที่รอไว้ในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ ทอ.๔๓/๒๕๖๐ ของศาลจังหวัดพัทยากับโทษคดีนี้รวมกัน

จำเลยให้การปฏิเสธ แต่รับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์ขอให้บวกโทษ

คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยว่า จำเลยมีเจตนากระทำความผิดหรือไม่ เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า ก่อนเกิดเหตุจำเลยเคยยื่นคำขออยู่ในราชอาณาจักรมาแล้ว ๖ ครั้ง จำเลยย่อมทราบอยู่แล้วว่าการพักอาศัยอยู่ในราชอาณาจักรต้องยื่นขออนุญาตต่อเจ้าพนักงานสำนักงานตรวจคนเข้าเมืองตามกฎหมาย การที่จำเลยไม่ได้ยื่นคำขออยู่ในราชอาณาจักรก่อนการอนุญาตสิ้นสุด หรือไม่ไปแสดงตนต่อเจ้าพนักงานที่สำนักงานตรวจคนเข้าเมืองหลังจากที่การได้รับอนุญาตสิ้นสุดแล้ว เพื่อให้เจ้าพนักงานเปรียบเทียบและอนุญาตให้อยู่ในราชอาณาจักรต่อไป แต่ยังคงอยู่ในราชอาณาจักรหลังจากการอนุญาตสิ้นสุดไปแล้วถึงสองเดือนเศษจนกระทั่งถูกเจ้าพนักงานตำรวจจับกุมตัว ถือได้ว่าจำเลยมีเจตนาอยู่ในราชอาณาจักรโดยการอนุญาตสิ้นสุด และถือว่าการกระทำของจำเลยเป็นการเพิกเฉยไม่ดำเนินการดังกล่าวและยังคงอยู่ในราชอาณาจักรต่อมาอันเป็นการจงใจฝ่าฝืนต่อกฎหมาย

พิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ.๒๕๒๒ มาตรา ๘๑ จำคุก ๖ เดือน และปรับ ๘,๐๐๐ บาท ไม่ปรากฏว่าจำเลยเคยได้รับโทษมาก่อน จึงให้รอการลงโทษจำคุกไว้ มีกำหนด ๒ ปี เนื่องจากศาลให้รอการลงโทษจำคุก จึงไม่อาจบวกโทษตามคำขอโจทก์ได้

ศาลแขวงพัทยา

ป.พ.พ. ชื่อชาย มาตรา ๔๕๓, ๔๘๖

การที่จำเลยสั่งผลิตและส่งมอบกระจกนิรภัยพร้อมบริการติดตั้งประตูหน้าต่างให้โจทก์ครบถ้วนตรงตามแบบแปลนและสัญญาที่โจทก์และจำเลยตกลงกันไว้แล้ว และตามสัญญาจำเลยไม่มีหน้าที่ต้องส่งมอบใบรับประกันสินค้าให้แก่โจทก์ การที่จำเลยไม่ได้ส่งมอบใบรับประกันสินค้าให้แก่โจทก์ ก็หาได้ทำให้จำเลยผิดสัญญาต่อโจทก์ไม่ เมื่อจำเลยส่งมอบสินค้าพร้อมบริการติดตั้งประตูหน้าต่างให้แก่โจทก์ครบถ้วนแล้ว โจทก์ในฐานะผู้ว่าจ้างจึงมีหน้าที่ต้องชำระค่าสินค้าและบริการติดตั้งให้แก่จำเลยตามฟ้องแย้ง

โจทก์ฟ้องขอให้จำเลยคืนเงินค่าสินค้าที่ยังไม่ได้ส่งมอบให้โจทก์จำนวน ๒๑ ชุด เป็นเงิน ๑๐๑,๔๒๔ บาท กับชำระค่าเสียหายที่จำเลยไม่ส่งมอบใบรับประกันสินค้าอันเป็นเหตุให้มูลค่าสินค้าของโจทก์ลดเสื่อมลงคิดเป็นเงิน ๑๓๘,๐๕๓ บาท และขอคิดค่าเสียหายจากการกระทำของจำเลยที่ทำให้บ้านของโจทก์แล้วเสร็จล่าช้ากว่ากำหนดเป็นเงิน ๕๐,๐๐๐ บาท รวมแล้วเป็นเงินที่จำเลยต้องชำระให้โจทก์ทั้งสิ้น ๒๘๙,๔๗๗ บาท โดยขอให้จำเลยต้องชำระพร้อมกับดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี จากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์

จำเลยให้การและฟ้องแย้ง

คดีมีประเด็นปัญหาต้องวินิจฉัยประการแรกว่า สินค้าที่จำเลยส่งมอบนั้นถูกต้องครบถ้วนตามสัญญาและตรงตามแบบแปลนที่ตกลงไว้หรือไม่ ข้อเท็จจริงฟังได้ว่า จำเลยผลิตสินค้ารหัส D๗ ได้ถูกต้องตามแบบแปลนที่โจทก์และจำเลยตกลงกันไว้แล้ว และจำเลยส่งมอบสินค้ารหัส D๕ ให้โจทก์ตามสัญญาแล้ว กรณีที่กล่าวอ้างว่ามีผู้ถอดออกไปแล้วไม่นำมาคืนแต่โจทก์กลับมิได้แจ้งจำเลยนั้น จะถือว่าเป็นความผิดของจำเลยหาได้ไม่ จำเลยจึงไม่ได้ผิดสัญญา

ประเด็นที่ต้องวินิจฉัยต่อมามีว่า ลูกกุญแจ จำนวน ๖ ชุด กับมุ้งลวดแบบมุ้งจีบ จำนวน ๑๐ ชุด จำเลยส่งมอบให้โจทก์แล้วหรือไม่ พยานหลักฐานที่จำเลยนำสืบมามีน้ำหนักให้รับฟังมากกว่าพยานโจทก์ ข้อกล่าวอ้างที่โจทก์นำมาฟ้องจึงไม่อาจรับฟังได้ว่าจำเลยเป็นฝ่ายผิดสัญญา

ประเด็นที่ต้องวินิจฉัยต่อมามีว่า การที่จำเลยไม่ได้ส่งมอบใบรับประกันสินค้าให้แก่โจทก์เป็นการผิดสัญญาหรือไม่ เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่าจำเลยสั่งผลิตและส่งมอบกระจกนิรภัยให้แก่โจทก์ถูกต้องตามสัญญาแล้วและตามสัญญาไม่มีข้อตกลงให้จำเลยต้องส่งมอบใบรับประกันสินค้าแก่โจทก์ จำเลยจึงมิได้ผิดสัญญาต่อโจทก์ เมื่อจำเลยส่งมอบสินค้าพร้อมบริการติดตั้งประตูหน้าต่างให้โจทก์ครบถ้วนแล้ว โจทก์ในฐานะผู้ว่าจ้างจึงมีหน้าที่ต้องชำระค่าสินค้าและบริการติดตั้งให้แก่จำเลยตามฟ้องแย้ง

พิพากษายกฟ้องโจทก์ ค่าฤชาธรรมเนียมในส่วนของโจทก์ให้เป็นพับ ให้โจทก์ชำระเงิน
ค่าบริการติดตั้งสินค้าแก่จำเลยตามฟ้องแย้งเป็นเงิน ๕๘,๔๔๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕
ต่อปี นับแต่วันที่ ๑๒ กรกฎาคม ๒๕๖๐ ซึ่งเป็นวันที่จำเลยฟ้องแย้งเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่
จำเลย กับให้โจทก์ชำระค่าฤชาธรรมเนียมแทนจำเลยในส่วนของฟ้องแย้ง โดยกำหนดค่าทนายความ
๓,๐๐๐ บาท

รัชนี พูนนารถ - ย่อ
สมเกียรติ ลิ้มเทียมเจริญ - ตรวจ

คดีหมายเลขดำที่ ผบ ๓๒๔๑/๒๕๖๐
คดีหมายเลขแดงที่ ผบ ๖๖๙๖/๒๕๖๐

ศาลแขวงพัทยา

ป.พ.พ. เช่าทรัพย์ มาตรา ๓๙๑, ๕๓๗, ๕๕๘

ตามที่สัญญาเช่ามีวัตถุประสงค์ในการนำทรัพย์สินของจำเลยออกให้เช่าโดยโจทก์ ผู้เช่ามีสิทธิครอบครองใช้ประโยชน์จากทรัพย์สินนั้นได้แต่ต้องชำระเงินค่าเช่าเป็นรายเดือน ตอบแทน และสัญญามิได้ระบุชัดแจ้งเป็นลายลักษณ์อักษรว่าจำเลยมีหน้าที่ต้องร่วมมือ หรือดำเนินการขอใบอนุญาตในการประกอบกิจการของโจทก์แต่อย่างใด เมื่อโจทก์ไม่สามารถ ขอใบอนุญาตเปิดกิจการได้จึงเกิดข้อขัดแย้งกับจำเลยจนกระทั่งจำเลยแจ้งยกเลิกสัญญาเช่า กับโจทก์ ซึ่งโจทก์เองเมื่อได้รับแจ้งการยกเลิกสัญญาเช่าจากจำเลยแล้วก็ได้ดำเนินการร้องทุกข์ไว้ เป็นหลักฐาน ทั้งยังได้รื้อถอนสิ่งปลูกสร้างไปแล้วบางส่วนออกจากสถานที่เช่า อีกทั้งโจทก์กับจำเลย ยังได้ตกลงกันที่สถานีตำรวจว่าหากมีผู้เช่ารายใหม่จำเลยยินยอมชำระค่าตกแต่งคืนให้กับโจทก์ ซึ่งตามพฤติการณ์ที่ปรากฏนี้ถือได้ว่าโจทก์และจำเลยตกลงยกเลิกสัญญากันโดยปริยายแล้วและการ เลิกสัญญาดังกล่าวก็มีใช้กรณีการเลิกสัญญาเพราะเหตุที่โจทก์หรือจำเลยไม่ปฏิบัติตามสัญญาแต่ เป็นการสมัคใจเลิกสัญญาต่อกันโดยปริยาย ซึ่งโจทก์และจำเลยที่เป็นคู่สัญญาแต่ละฝ่ายจำต้องให้ อีกฝ่ายหนึ่งได้กลับคืนสู่ฐานะดังที่เป็นอยู่เดิม ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๓๙๑ ซึ่งจำเลยจะต้องชดใช้ค่าใช้จ่ายที่โจทก์ได้ตกแต่งอาคารที่เช่าไปในลักษณะที่ติดตริงถาวร ไม่สามารถรื้อถอนได้เพราะจำเลยได้รับประโยชน์ในมูลค่าของอาคารที่เพิ่มสูงขึ้น ส่วนโจทก์เองก็มี หน้าที่ต้องปรับปรุงแก้ไขสภาพอาคารที่โจทก์ก่อให้เกิดความชำรุดเสียหายอันเนื่องมาจากการติดตั้ง อุปกรณ์แล้วรื้อถอนออกไปให้กลับคืนสภาพเดิม

โจทก์ฟ้องขอให้จำเลยชำระเงิน ๑๘๗,๒๘๖ บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี จากต้นเงิน ๑๗๗,๓๑๔ บาท นับแต่วันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์

จำเลยให้การขอให้ยกฟ้อง

คดีมีประเด็นปัญหาต้องวินิจฉัยในประการแรกว่า จำเลยผิดสัญญาเช่าจนเป็นเหตุให้ โจทก์ได้รับความเสียหายหรือไม่ เห็นว่า ตามสัญญาเช่ามีวัตถุประสงค์ในการนำทรัพย์สินของจำเลย ออกให้เช่าโดยโจทก์ผู้เช่ามีสิทธิครอบครองใช้ประโยชน์จากทรัพย์สินนั้นได้แต่ต้องชำระเงินค่าเช่า เป็นรายเดือนตอบแทนและสัญญามิได้ระบุชัดแจ้งเป็นลายลักษณ์อักษรว่าจำเลยมีหน้าที่ต้องร่วมมือ หรือดำเนินการขอใบอนุญาตในการประกอบกิจการของโจทก์แต่อย่างใด และข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า จำเลยได้ให้ความร่วมมือในการขอใบอนุญาตประกอบกิจการของโจทก์ตามสมควรแล้วแม้จำเลยจะไม่มี หน้าที่ตามสัญญา

ที่ต้องปฏิบัติตาม เมื่อโจทก์ไม่สามารถขอใบอนุญาตเปิดกิจการได้จึงเกิดข้อขัดแย้งกับจำเลยจนกระทั่งจำเลยแจ้งยกเลิกสัญญาเช่ากับโจทก์ ซึ่งโจทก์เองก็ได้ดำเนินการร้องทุกข์ไว้เป็นหลักฐานทั้งยังได้รื้อถอนสิ่งที่ตกแต่งไปแล้วบางส่วนออกจากสถานที่เช่า อีกทั้งโจทก์กับจำเลยยังได้ตกลงกันที่สถานีตำรวจภูธรพลุดาหลวงว่าหากมีผู้เช่ารายใหม่จำเลยยินยอมชำระค่าตกแต่งคืนให้กับโจทก์เป็นเงิน ๗๐,๐๐๐ บาท ตามพฤติการณ์ที่ปรากฏนี้ น่าถือได้ว่าโจทก์และจำเลยตกลงเลิกสัญญากันโดยปริยายแล้ว และการเลิกสัญญาดังกล่าวก็มีใช้กรณีการเลิกสัญญาเพราะเหตุที่โจทก์หรือจำเลยไม่ปฏิบัติตามสัญญาแต่เป็นการสมัครใจเลิกสัญญาต่อกันโดยปริยายซึ่งโจทก์และจำเลยที่เป็นคู่สัญญาแต่ละฝ่ายจำต้องให้อีกฝ่ายหนึ่งได้กลับคืนสู่ฐานะดังที่เป็นอยู่เดิมตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๓๙๑ ซึ่งจำเลยจะต้องชดเชยค่าใช้จ่ายที่โจทก์ได้ตกแต่งอาคารที่เช่าไปในลักษณะที่ติดตรึงถาวรไม่สามารถรื้อถอนได้เพราะจำเลยได้รับประโยชน์ในมูลค่าของอาคารที่เพิ่มสูงขึ้น ส่วนโจทก์เองก็มีหน้าที่ต้องปรับปรุงแก้ไขสภาพอาคารที่โจทก์ก่อให้เกิดความชำรุดเสียหายอันเนื่องมาจากการติดตั้งอุปกรณ์แล้วรื้อถอนออกไปให้กลับคืนสภาพเดิม

ประเด็นต้องวินิจฉัยต่อมามีว่า การดำเนินการให้โจทก์และจำเลยกลับคืนสู่ฐานะดังที่เป็นอยู่เดิมภายหลังจากที่สัญญาเลิกกันแล้ว จำต้องดำเนินการหรือคิดคำนวณเป็นตัวเงินเท่าใด เห็นว่าเมื่อโจทก์เป็นผู้ติดตั้งกระจกด้านหน้าอาคารที่เช่าไปรวมราคาค่าจ้างเหมาช่างมาติดตั้ง เห็นควรกำหนดค่าใช้จ่ายในส่วนนี้เป็นเงิน ๒๕,๐๐๐ บาท การที่โจทก์ได้ติดตั้งและเดินสายระบบไฟฟ้าภายในอาคารกับทาสีปรับปรุงอาคารซึ่งต้องจ้างเหมาช่างมาดำเนินการ เห็นควรกำหนดค่าใช้จ่ายส่วนนี้ให้ ๓๕,๐๐๐ บาท จำเลยจึงได้รับประโยชน์เพิ่มขึ้นจากการที่โจทก์ปรับปรุงตกแต่งอาคารเป็นเงิน ๖๐,๐๐๐ บาท ส่วนค่าเสียหายอื่นๆที่โจทก์กล่าวอ้างมาเป็นการซื้อของใช้สอยทั่วไปในการประกอบกิจการและโจทก์ได้ขนย้ายออกไปแล้ว โจทก์สามารถนำไปใช้ประโยชน์ต่อได้ โจทก์จึงไม่สามารถเรียกร้องให้จำเลยชดเชยค่าเสียหายได้ ส่วนการที่โจทก์ติดตั้งอุปกรณ์แล้วรื้อถอนออกไปโดยมิได้ปรับปรุงสภาพของอาคารบริเวณนั้นให้เป็นดังเดิม โจทก์มีหน้าที่ต้องดำเนินการให้จำเลยได้กลับคืนสู่สถานะเดิมเช่นกัน เห็นควรกำหนดค่าใช้จ่ายให้โจทก์ต้องรับผิดชอบชดเชยเป็นเงิน ๒๕,๐๐๐ บาท เมื่อนำการดำเนินการที่โจทก์และจำเลยต้องทำเพื่อให้อีกทั้งสองฝ่ายกลับคืนสู่ฐานะเดิมมาหักกลบลบกันแล้ว จำเลยต้องชดเชยเงินค่าตกแต่งอาคารที่โจทก์ทำให้อาคารมีมูลค่าเพิ่มขึ้นคิดเป็นเงิน ๓๕,๐๐๐ บาท อนึ่ง เมื่อกรณีเป็นหนี้เงินจำเลยจึงต้องชำระดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ให้แก่โจทก์ ทั้งนี้ นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไป ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๒๒๔

พิพากษาให้จำเลยชำระเงินจำนวน ๓๕,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของต้นเงินจำนวนดังกล่าว นับถัดจากวันที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๖๐ ซึ่งเป็นวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ ค่าฤชาธรรมเนียมให้เป็นพับ ค่าขออื่นนอกจากนี้ให้ยก

รัชณี พูนารถ - ย่อ
สมเกียรติ ลิ้มเทียมเจริญ - ตรวจ

คดีหมายเลขดำที่ ผบ ๖๘๙๘/๒๕๖๐

คดีหมายเลขแดงที่ ผบ ๑๐๒๑/๒๕๖๑

ศาลแขวงพัทยา

ป.พ.พ. ดอกเบี้ยระหว่างผิดนัด มาตรา ๒๒๔

พ.ร.บ. อาคารชุด พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๑๘, ๔๐ (๑) ถึง (๓)

จำเลยมีหน้าที่ร่วมกับเจ้าของร่วมห้องชุดแต่ละรายออกค่าใช้จ่ายที่เกิดจากการบริหารและดูแลรักษาทรัพย์สินส่วนกลาง ตลอดจนเครื่องมือเครื่องใช้ที่มีไว้เพื่อประโยชน์ร่วมกัน ค่าใช้จ่ายที่เกิดจากการใช้บริการทรัพย์สินส่วนกลาง ภาษีอากร ค่าเบี้ยประกัน ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการดูแลรักษาและดำเนินเกี่ยวกับทรัพย์สินส่วนกลางและมีหน้าที่ร่วมกันชำระค่าใช้จ่ายของนิติบุคคลอาคารชุดที่เจ้าของร่วมแต่ละรายมีกรรมสิทธิ์ในทรัพย์สินส่วนกลางและมีหน้าที่ร่วมกันชำระค่าใช้จ่ายของนิติบุคคลอาคารชุดที่เจ้าของร่วมต้องชำระล่วงหน้า เงินทุนเมื่อเริ่มต้นกระทำการกิจการอย่างใดอย่างหนึ่งตามข้อบังคับหรือมติที่ประชุมใหญ่ เงินอื่นเพื่อปฏิบัติตามมติของที่ประชุมใหญ่ ตามข้อบังคับนิติบุคคลอาคารชุดและพระราชบัญญัติอาคารชุด พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๑๘, ๔๐ (๑) ถึง (๓) เมื่อจำเลยเป็นฝ่ายผิดนัดไม่ชำระเงินตามข้อบังคับภายในกำหนดเวลา จำเลยจึงต้องรับผิดชอบชำระหนี้ค่าใช้จ่ายส่วนกลาง และที่โจทก์ขอคิดดอกเบี้ยจากต้นเงิน ๑๐๐,๖๘๒ บาท เห็นว่า ต้นเงินดังกล่าวรวมเอาดอกเบี้ยของค่าใช้จ่ายส่วนกลางไว้ด้วย การให้คิดดอกเบี้ยของต้นเงินดังกล่าว มีลักษณะเป็นการคิดดอกเบี้ยซ้อนดอกเบี้ยในระหว่างผิดนัด ซึ่งต้องห้ามตาม ป.พ.พ. มาตรา ๒๒๔ วรรคสอง จึงให้คิดดอกเบี้ยร้อยละ ๗.๕ ต่อปี จากต้นเงินที่ค้างชำระเท่านั้น

โจทก์ฟ้องขอให้จำเลยชำระเงิน ๑๐๐,๖๘๒ บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปีของต้นเงิน ๑๐๐,๖๘๒ บาท นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์

จำเลยขาดนัดยื่นคำให้การ

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า เมื่อจำเลยมีหน้าที่ร่วมกับเจ้าของร่วมห้องชุดแต่ละรายออกค่าใช้จ่ายที่เกิดจากการบริหารและดูแลรักษาทรัพย์สินส่วนกลาง ตลอดจนเครื่องมือเครื่องใช้ที่มีไว้เพื่อประโยชน์ร่วมกัน ค่าใช้จ่ายที่เกิดจากการใช้บริการทรัพย์สินส่วนกลาง ภาษีอากร ค่าเบี้ยประกัน ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการดูแลรักษาและดำเนินเกี่ยวกับทรัพย์สินส่วนกลางและมีหน้าที่ร่วมกันชำระค่าใช้จ่ายของนิติบุคคลอาคารชุดที่เจ้าของร่วมแต่ละรายมีกรรมสิทธิ์ในทรัพย์สินส่วนกลางและมีหน้าที่ร่วมกันชำระค่าใช้จ่ายของนิติบุคคลอาคารชุดที่เจ้าของร่วมต้องชำระล่วงหน้า เงินทุนเมื่อเริ่มต้นกระทำการกิจการอย่างใดอย่างหนึ่งตามข้อบังคับหรือมติที่ประชุมใหญ่ เงินอื่นเพื่อปฏิบัติตามมติของที่ประชุมใหญ่ ตามข้อบังคับนิติบุคคลอาคารชุดและพระราชบัญญัติอาคารชุด พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๑๘, ๔๐ (๑) ถึง (๓) เมื่อจำเลยเป็นฝ่ายผิดนัดไม่ชำระเงินตามข้อบังคับภายในกำหนดเวลา จำเลยจึงต้องรับผิดชอบชำระหนี้ค่าใช้จ่ายส่วนกลาง ตั้งแต่ปี ๒๕๕๓ ถึงปี ๒๕๖๐ ส่วนที่โจทก์ขอคิดดอกเบี้ยของเงินค่าใช้จ่ายส่วนกลางที่ค้างชำระตั้งแต่ปี ๒๕๕๓ ถึงปี ๒๕๖๐ เป็นเงินรวม ๓๗,๘๕๖ บาท เห็นว่า ดอกเบี้ยดังกล่าวมีลักษณะเป็นเบี้ยปรับและสูงเกินส่วน เห็นสมควรปรับลดลงเหลือ ๑๘,๙๕๐ บาท และที่โจทก์ขอคิดดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี

นับแต่วันฟ้องไปจนกว่าจะชำระเสร็จ เห็นว่า เป็นการขอดอกเบี้ยในอัตราที่พอสมควรแล้ว จึงกำหนดให้ตามขอ แต่ที่โจทก์ขอดอกเบี้ยจากต้นเงิน ๑๐๐,๖๘๒ บาท เห็นว่า ต้นเงินดังกล่าวรวมเอาดอกเบี้ยของค่าใช้จ่ายส่วนกลางไว้ด้วย การให้คิดดอกเบี้ยของต้นเงินดังกล่าว มีลักษณะเป็นการคิดดอกเบี้ยซ้อนดอกเบี้ยในระหว่างผิดนัด ซึ่งต้องห้ามตาม ป.พ.พ. มาตรา ๒๒๔ วรรคสอง จึงให้คิดดอกเบี้ยร้อยละ ๗.๕ ต่อปี จากต้นเงินที่ค้างชำระเท่านั้น

พิพากษาให้จำเลยชำระเงิน ๙๒,๕๗๖ บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของต้นเงิน ๗๓,๖๒๖ บาท นับแต่วันฟ้อง (ฟ้องวันที่ ๓ พฤศจิกายน ๒๕๖๐) เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ แก่โจทก์ กบให้จำเลยใช้ค่าฤชาธรรมเนียมแทนโจทก์ โดยกำหนดค่าทนายความ ๓,๐๐๐ บาท

วรรณกร วาทีธรรมคุณ - ย่อ
วงศันท์ วิวัฒน์วานิช - ตรวจ

คดีหมายเลขดำที่ ผบ ๑๗๙๙/๒๕๖๑

คดีหมายเลขแดงที่ ผบ ๓๑๑๘/๒๕๖๑

ศาลแขวงพัทยา

ป.พ.พ. อายุความ มาตรา ๑๙๓/๓๓ (๒)

บริษัท อ. อนุมัติสินเชื่อให้จำเลยโดยจำเลยรับเงินกู้เป็นเงินสดไปในวันทำสัญญา ตก
ลงผ่อนชำระเป็นงวดรายเดือน เริ่มชำระงวดแรกวันที่ ๒ พฤศจิกายน ๒๕๔๕ และงวดถัดไปทุกวันที่
๒ ของเดือน นับแต่จำเลยได้รับเงินกู้ไม่เคยชำระค่างวดเงินกู้แม้แต่งวดเดียว ฟ้องของโจทก์จึงมี
ลักษณะเป็นการฟ้องขอให้ชำระหนี้ตามสัญญาซึ่งมีข้อตกลงชำระหนี้ผ่อนทุนคืนเป็นงวด ๆ ตาม ป.
พ.พ. มาตรา ๑๙๓/๓๓ (๒) สิทธิเรียกร้องของโจทก์ในหนี้ยังคงกล่าวจึงมีกำหนดอายุความ ๕ ปี นับแต่
วันผินัดชำระหนี้ที่ระบุในคำฟ้องคือตั้งแต่วันที่ ๓ พฤศจิกายน ๒๕๔๕ ซึ่งเป็นวันที่โจทก์อาจบังคับ
สิทธิเรียกร้องของตนได้เป็นต้นไป ดังนั้น การที่โจทก์นำคดีมาฟ้องเมื่อวันที่ ๕ เมษายน ๒๕๖๑ คดี
โจทก์จึงขาดอายุความ

โจทก์ฟ้องว่า เมื่อวันที่ ๒๒ กันยายน ๒๕๔๕ จำเลยสมัครสินเชื่อเงินสดได้รับการอนุมัติ
และได้รับเงินครบถ้วนแล้วในวันทำสัญญาจาก บริษัท อ. โดยตกลงชำระเป็นงวดรายเดือน งวดแรกวันที่
๒ พฤศจิกายน ๒๕๔๕ งวดต่อไปทุกวันที่ ๒ ของเดือน จำเลยไม่ชำระเงินกู้คืนแก่บริษัท อ. ตั้งแต่งวดที่
๑ ประจำวันที่ ๒ พฤศจิกายน ๒๕๔๕ ต่อมาโจทก์ซึ่งได้รับการโอนสิทธิเรียกร้องมาจากบริษัท อ. โดย
ชอบด้วยกฎหมาย ได้มีหนังสือบอกกล่าวการโอนสิทธิเรียกร้องให้จำเลยทราบพร้อมกับบอกกล่าวทวง
ถามให้ชำระหนี้ภายในกำหนดเวลาแต่จำเลยเพิกเฉย ขอให้บังคับจำเลยชำระต้นจำนวน ๑๘,๐๐๐ บาท
พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๑๕ ต่อปีของต้นเงินดังกล่าวนับแต่วันที่ ๓ ธันวาคม ๒๕๔๕ จนถึงวันฟ้อง
เป็นดอกเบี้ย จำนวน ๑๓,๕๐๐ บาท รวมเป็นจำนวน ๓๑,๕๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๑๕
ต่อปีของต้นเงิน ๑๘,๐๐๐ บาท นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์

จำเลยให้การ ขอให้ยกฟ้อง

คดีมีประเด็นต้องวินิจฉัยว่า ฟ้องโจทก์ขาดอายุความหรือไม่ เห็นว่า โจทก์ได้รับโอนสิทธิ
เรียกร้องมาโดยชอบจึงมีสิทธิฟ้องคดีนี้ เมื่อฟ้องโจทก์มีลักษณะเป็นการฟ้องขอให้ชำระหนี้ตามสัญญา
ซึ่งมีข้อตกลงชำระหนี้ผ่อนทุนคืนเป็นงวด ๆ ตาม ป.พ.พ. มาตรา ๑๙๓/๓๓ (๒) สิทธิเรียกร้องของโจทก์
ในหนี้ยังคงกล่าวจึงมีกำหนดอายุความ ๕ ปี นับแต่วันผินัดชำระหนี้ที่ระบุในคำฟ้องคือตั้งแต่วันที่ ๓
พฤศจิกายน ๒๕๔๕ ซึ่งเป็นวันที่โจทก์อาจบังคับสิทธิเรียกร้องของตนได้เป็นต้นไป ดังนั้น การที่โจทก์นำ
คดีมาฟ้องเมื่อวันที่ ๕ เมษายน ๒๕๖๑ คดีโจทก์จึงขาดอายุความ

พิพากษายกฟ้อง ค่าฤชาธรรมเนียมให้เป็นพับ./

วรรณกร วาทีธรรมคุณ - ย่อ
วงศันท์ วิวัฒน์วานิช - ตรวจ

คดีหมายเลขดำที่ ผบ ๑๓๔๖/๒๕๖๑

คดีหมายเลขแดงที่ ผบ ๓๘๔๕/๒๕๖๑

ศาลแขวงพัทยา

ป.พ.พ. เลิกสัญญา, เข้าซื้อ มาตรา ๓๔๑, ๕๗๓

การที่จำเลยที่ ๑ คินรถให้โจทก์หลังจากที่ผิดนัดชำระค่าเช่าซื้อและโจทก์บอกกล่าวทวงถามแล้ว จำเลยที่ ๑ จึงไม่อาจอ้างสิทธิตาม ป.พ.พ. มาตรา ๕๗๓ เพื่อไม่ต้องรับผิดในค่าเสียหายต่อโจทก์ได้ จำเลยทั้งสองจะต้องรับผิดในค่าขาดราคาต่อโจทก์ จำเลยที่ ๑ อ้างว่าการขายทอดตลาดไม่แจ้งให้จำเลยที่ ๑ เข้าสู้ราคาตามประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา เรื่อง ให้ธุรกิจเช่าซื้อรถยนต์และจักรยานยนต์เป็นธุรกิจควบคุมสัญญา ข้อ ๔ ก. เมื่อจำเลยที่ ๑ มิได้นำสืบให้เห็นว่าการประมูลขายทอดตลาดของโจทก์ไม่ชอบหรือไม่เหมาะสมอย่างไร จำเลยทั้งสองจึงต้องรับผิดในค่าขาดประโยชน์ต่อโจทก์

โจทก์ฟ้องบังคับให้จำเลยทั้งสองร่วมกันชดใช้เงินจำนวน ๒๕๕,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี นับถัดจากวันฟ้องจนกว่าจะชำระเสร็จ

จำเลยที่ ๑ ยื่นคำให้การต่อสู้ว่าโจทก์ไม่มีสิทธิเรียกค่าขาดประโยชน์ กับการขายทอดตลาดมิชอบ ขอให้ยกฟ้อง

จำเลยที่ ๒ ขาดนัดยื่นคำให้การ

คดีมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยประการแรกว่า สัญญาเช่าระหว่างโจทก์และจำเลยที่ ๑ เลิกกันเมื่อใดและโจทก์มีสิทธิเรียกค่าขาดประโยชน์หรือไม่ เห็นว่า จำเลยที่ ๑ ทำสัญญาเช่าซื้อรถยนต์จากโจทก์โดยผ่อนชำระเป็นงวด กำหนดชำระเงินค่าเช่าซื้อทุก ๆ วันที่ ๑๖ ของทุกเดือน โดยมีจำเลยที่ ๒ ทำสัญญาค้ำประกันยอมรับผิดอย่างลูกหนี้ร่วม จำเลยที่ ๑ ผิดนัดไม่ชำระค่าเช่าซื้องวดวันที่ ๑๖ เมษายน ๒๕๕๙ จำเลยที่ ๑ จึงเป็นฝ่ายผิดสัญญา แม้จำเลยที่ ๑ จะเป็นผู้ส่งมอบรถพิพาทคืนแก่โจทก์ก็ไม่อาจอ้างสิทธิตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๕๗๓ จำเลยทั้งสองจึงต้องรับผิดในค่าเสียหายซึ่งรวมถึงค่าขาดประโยชน์แก่โจทก์

คดีมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยประการต่อมาว่า จำเลยที่ ๑ ต้องรับผิดชำระค่าขาดประโยชน์เพียงใด เห็นว่า การที่โจทก์ขายทอดตลาดโดยไม่แจ้งให้จำเลยที่ ๑ เข้าสู้ราคาตามประกาศคณะกรรมการว่าด้วยสัญญา เรื่อง ให้ธุรกิจเช่าซื้อรถยนต์และจักรยานยนต์เป็นธุรกิจควบคุมสัญญา ข้อ ๔ ก. ซึ่งระบุเพียงให้ผู้เช่าซื้อแจ้งล่วงหน้าก่อนขายแก่ผู้อื่นไม่น้อยกว่า ๗ วัน เพื่อให้ผู้เช่าซื้อใช้สิทธิซื้อตามมูลหนี้ โดยประกาศดังกล่าวเป็นการระบุหน้าที่โจทก์พึงกระทำเท่านั้นมิได้กำหนดบทลงโทษหากโจทก์ไม่ดำเนินการไว้แต่อย่างใด จำเลยที่ ๑ จึงต้องรับผิดตามฟ้อง

คดีมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยประการต่อมาว่า จำเลยทั้งสองต้องรับผิดต่อโจทก์เพียงใด เห็นว่า เมื่อจำเลยที่ ๑ ไม่ส่งมอบรถพิพาทคืนแก่โจทก์ โจทก์ชอบที่จะคิดค่าเสียหายเป็นค่าขาดประโยชน์จาก

การใช้รถพิพาทได้ แต่โจทก์ขอค่าเสียหายเดือนละ ๘,๐๐๐ บาทรวมเป็นเงิน ๔๘,๐๐ บาท ซึ่งโจทก์นำสืบ
ลอย ๆ โดยไม่มีหลักฐานสนับสนุนว่ามีการนำรถออกให้บุคคลอื่นเช่าจริง จึงเห็นควรกำหนดค่าเสียหายเป็นค่าขาด
ประโยชน์ให้เดือนละ ๒,๐๐๐ บาท จำเลยที่ ๑ ครอบครองรถยนต์ของโจทก์หลังจากผัดนัดไม่ชำระค่าเช่าซื้อ
เป็นเวลา ๖ เดือน รวมเป็นค่าเสียหายจำนวน ๑๒,๐๐๐ บาท โจทก์เก็บรักษารถพิพาทไว้นานกว่า ๑ ปี ต่อมา
นำรถออกขายทอดตลาด โดยมีได้ให้โอกาสจำเลยทั้งสองในการสู้ราคาในการประมูลรถพิพาท เมื่อพิจารณา
จำนวนเงินที่โจทก์ได้รับจากการนำรถออกขายทอดตลาด ค่าเช่าซื้อที่ชำระแล้ว เห็นสมควรกำหนดค่า
เสียหายส่วนนี้เป็นเงินจำนวน ๒๕,๐๐๐ บาท เมื่อจำเลยที่ ๑ ต้องรับผิดชอบต่อโจทก์ จำเลยที่ ๒ ผู้ค้าประกัน
โดยชอบยอมรับผิดชอบอย่างลูกหนี้ร่วมต้องร่วมรับผิดชอบชำระหนี้ดังกล่าวแก่โจทก์ด้วย

พิพากษา ให้จำเลยทั้งสองร่วมกันชำระเงินจำนวน ๓๗,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี นับแต่วันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์กับให้จำเลยทั้งสองร่วมกันใช้ค่าฤชา
ธรรมเนียมแทนโจทก์ โดยกำหนดค่าทนายความ ๓,๐๐๐ บาท ค่าขึ้นศาลให้ใช้แทนเท่าทุนทรัพย์ที่โจทก์
ชนะคดี ค่าขออื่นนอกจากนี้ให้ยก./

เสาวณีย์ ชื่นอุระ - ย่อ
นวมลล์ ไวยาวัจฉัย - ตรวจ

คดีหมายเลขดำที่ อ ๖๑๔๖/๒๕๖๐

คดีหมายเลขแดงที่ อ ๓๑๐๕/๒๕๖๑

ศาลแขวงพัทยา

ป.อ. น้อยโอง มาตรา ๓๔๑ (ชั้นใต้สวนมูลฟอง)

โจทก์และจำเลยทำสัญญาจะซื้อจะขายที่ดินโดยโจทก์วางเงินมัดจำให้แก่จำเลย แต่ในสัญญาจะซื้อจะขายกลับมิได้ระบุกำหนดการชำระเงินหรือการจดทะเบียนโอนกรรมสิทธิ์ไว้แต่อย่างใด ต่อมา จำเลยขายที่ดินดังกล่าวแก่บุคคลภายนอก กรณียังไม่มีมูลเพียงพอที่จะประทับฟ้องว่า จำเลยหลอกลวงด้วยแสดงข้อความอันเป็นเท็จ ปกปิดข้อความจริงให้ไปซึ่งทรัพย์สินของโจทก์

โจทก์ฟ้องว่าจำเลยหลอกลวงโจทก์โดยแสดงข้อความอันเป็นเท็จ ปกปิดข้อความจริง โดยเมื่อวันที่ ๑๑ มีนาคม ๒๕๕๗ โจทก์และจำเลยตกลงทำสัญญาจะซื้อจะขายที่ดินมีโฉนด โดยโจทก์ได้วางเงินมัดจำไว้แต่ในสัญญามีได้กำหนดการชำระเงินหรือกำหนดการโอนทางทะเบียน จำเลยได้รับเงินมัดจำของโจทก์และทำการซื้อขายที่ดินดังกล่าวแก่บุคคลภายนอก ทำให้โจทก์ได้รับความเสียหาย

ชั้นใต้สวนมูลฟอง ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า เมื่อวันที่ ๑๑ มีนาคม ๒๕๕๗ โจทก์และจำเลยทำสัญญาจะซื้อจะขายที่ดินและวางเงินมัดจำแต่ไม่ปรากฏว่ามีกำหนดชำระเงินหรือจดทะเบียนโอนเมื่อใด ต่อมาวันที่ ๒๐ เมษายน ๒๕๕๗ ภายหลังจากที่โจทก์จำเลยทำสัญญาจะซื้อจะขายกว่า ๒ ปี จำเลยได้ขายที่ดินดังกล่าวแก่บุคคลภายนอก ซึ่งภายในระหว่าง ๒ ปีนี้ ไม่ปรากฏหลักฐานว่าโจทก์ได้ติดตามทวงถามเพื่อชำระเงินและจดทะเบียนโอนที่ดินดังกล่าวแต่อย่างใด อีกทั้งไม่ปรากฏหลักฐานอื่นใดแสดงว่าในวันที่ ๑๑ มีนาคม ๒๕๕๗ จำเลยมีพฤติการณ์หลอกลวงหรือกระทำการใด ๆ ในช่วงวันดังกล่าว คำฟ้องและพยานหลักฐานของโจทก์ จึงไม่อาจถือได้ว่ามีการหลอกลวงด้วยการแสดงข้อความอันเป็นเท็จ ปกปิดข้อความจริงให้ไป ซึ่งทรัพย์สินของโจทก์ในวันที่ทำสัญญาระหว่างโจทก์และจำเลย กรณีจึงฟังได้เพียงเป็นการผิดสัญญาทางแพ่งเท่านั้น คดีของโจทก์จึงไม่มีมูลตาม ป.อ. มาตรา ๓๔๑

พิพากษายกฟ้อง/

เสาวณีย์ ชื่นอุระ - ย่อ
นวมลล์ ไวยาวัจฉัย - ตรวจ

คดีหมายเลขดำที่ ม ๑๗๙/๒๕๖๑

คดีหมายเลขแดงที่ ม ๓๙๐/๒๕๖๑

ศาลแขวงพัทยา

ป.พ.พ. คำประกัน สิทธิไต่เบื้อ มาตรา ๖๘๐,๖๘๓

จำเลยทำสัญญากู้ยืมเงินเชื่อจากธนาคารออมสิน โจทก์เป็นผู้คำประกัน
จำเลยผิดสัญญาไม่ชำระเงิน ต่อมาธนาคารออมสินยื่นฟ้องจำเลยเป็นจำเลยที่ ๑ โจทก์เป็นจำเลยที่ ๒
โจทก์ได้ชำระเงินแทนจำเลยแล้ว โจทก์ทวงถามให้จำเลยชำระหนี้ค่าเสียหายแก่โจทก์
แต่จำเลยเพิกเฉย โจทก์จึงมีสิทธิฟ้องไต่เบื้อ ให้จำเลยชำระหนี้คืนได้

โจทก์ฟ้องขอให้จำเลยชดใช้ค่าเสียหายแก่โจทก์เป็นเงิน ๑๒๔,๕๗๑.๗๐ บาท พร้อมดอกเบี้ย
ร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของต้นเงิน ๑๑๕,๒๑๐.๙๒ บาท นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ

จำเลยขาดนัดยื่นคำให้การ

ศาลวินิจฉัยจากคำฟ้อง และพยานเอกสารที่โจทก์อ้างส่งเอกสารแทนการสืบพยานแล้ว
ข้อเท็จจริงฟังได้ว่าจำเลยเป็นหนี้ตามคำพิพากษาต่อธนาคารออมสิน โจทก์ในฐานะผู้คำประกันได้ชำระ
หนี้แทนจำเลยไปแล้ว โจทก์จึงมีสิทธิฟ้องไต่เบื้อให้จำเลยชำระหนี้คืนต่อโจทก์ได้

พิพากษาให้จำเลยชำระเงิน ๑๒๔,๕๗๑.๗๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๗.๕
ต่อปี ของต้นเงิน ๑๑๕,๒๑๐.๙๒ บาท นับถัดจากวันฟ้อง (ฟ้องวันที่ ๒๙ มีนาคม ๒๕๖๑) เป็นต้นไป
จนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ กับให้จำเลยใช้ค่าฤชาธรรมเนียมแทนโจทก์ โดยกำหนดค่าทนายความ
๓,๐๐๐ บาท

อรุณรัตน์ ชาญณรงค์ - ย่อ

สุกิจ นาคะ - ตรวจ

คดีหมายเลขดำที่ อ ๕๗๗๑/๒๕๖๐

คดีหมายเลขแดงที่ อ ๕๗๖๓/๒๕๖๐

ศาลแขวงพัทยา

ป.อ. แจ้งความเท็จ มาตรา ๑๓๗

ป.อ. แจ้งความเท็จให้เจ้าพนักงานผู้กระทำการตามหน้าที่ จดข้อความอันเป็นเท็จลงในเอกสารมหาชน หรือเอกสารราชการ มาตรา ๑๗๓,๒๖๗

พ.ร.บ. แก้ไขเพิ่มเติม ประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๒๖) พ.ศ.๒๕๖๐ มาตรา ๔

โจทก์ฟ้องว่า จำเลยซึ่งรู้อยู่แล้วว่ามีได้มีการกระทำความผิดอาญาเกิดขึ้นได้แจ้งข้อความอันเป็นเท็จเกี่ยวกับความผิดอาญาแก่ผู้เสียหายขณะปฏิบัติหน้าที่พนักงานสอบสวนเวรประจำสถานีตำรวจ เป็นเหตุให้ผู้เสียหายจดข้อความอันเป็นเท็จดังกล่าวลงในรายงานประจำวันเกี่ยวกับคดี อันเป็นเอกสารราชการซึ่งมีวัตถุประสงค์สำหรับใช้เป็นพยานหลักฐาน โดยประการที่น่าจะเกิดความเสียหายแก่ผู้เสียหาย บริษัทประกันภัย ผู้อื่น หรือประชาชน การกระทำของจำเลยเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๗๓ ซึ่งเป็นบทเฉพาะแล้ว กรณีไม่จำเป็นต้องปรับบทตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๓๗ ซึ่งเป็นบททั่วไปอีก

โจทก์ฟ้องว่า จำเลยซึ่งรู้อยู่แล้วว่ามีได้มีการกระทำความผิดอาญาเกิดขึ้นได้แจ้งข้อความอันเป็นเท็จเกี่ยวกับความผิดอาญาแก่ผู้เสียหาย ขณะปฏิบัติหน้าที่พนักงานสอบสวนเวรประจำสถานีตำรวจว่า ได้นำรถจักรยานยนต์ ซึ่งเช่าซื้อมาไปจอดไว้บริเวณตลาด ต่อมาได้ไปซื้อของแล้วนึกคิดขึ้นได้ว่าลืมกุญแจรถไว้ จึงกลับไปดูพบว่ารถจักรยานยนต์ได้หายไป ถูกคนร้ายลักเอาไป ซึ่งการแจ้งข้อความของจำเลยดังกล่าวเป็นความเท็จทั้งสิ้น ความจริงแล้วจำเลยรู้อยู่แล้วว่ามีผู้ใดลักทรัพย์ เอารถจักรยานยนต์ของจำเลยไปตามที่จำเลยกล่าวอ้างดังกล่าวข้างต้นแต่อย่างใด การที่จำเลยได้แจ้งข้อความอันเป็นเท็จดังกล่าวแก่ผู้เสียหาย เป็นเหตุให้ผู้เสียหาย จดข้อความอันเป็นเท็จดังกล่าวลงในรายงานประจำวันเกี่ยวกับคดี อันเป็นเอกสารราชการซึ่งมีวัตถุประสงค์สำหรับใช้เป็นพยานหลักฐาน โดยประการที่น่าจะเกิดความเสียหายแก่ผู้เสียหาย บริษัทประกันภัย ผู้อื่นหรือประชาชน ขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๓๗,๑๗๓,๒๖๗ พระราชบัญญัติ แก้ไขเพิ่มเติม ประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๒๖) พ.ศ.๒๕๖๐ มาตรา ๔

จำเลยให้การรับสารภาพ

ศาลวินิจฉัยว่าการกระทำของจำเลยเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๗๓ ซึ่งเป็นบทเฉพาะแล้ว ไม่จำเป็นต้องปรับบทตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๓๗ ซึ่งเป็นบททั่วไป

ศาลพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๑๗๓, ๒๖๗ การกระทำของจำเลยเป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบทให้ลงโทษตามมาตรา ๑๗๓ ซึ่งเป็นบทที่มีโทษหนักที่สุด ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๐ จำคุก ๖ เดือน จำเลยให้การรับสารภาพ เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กึ่งหนึ่ง ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๗๘ คงจำคุก ๓ เดือน ค่าขออื่นให้ยก

อรุณรัตน์ ชาญณรงค์ - ย่อ

สุกิจ นาคะ - ตรวจ